

NICOLE BOYLE RØDTNES

ILTTYV

GENNEM SLØRET

BOG 3

KAPITEL 1

FANGET

Det sidste, jeg husker, er, at jeg kravlede gennem sløret. Jeg husker smerten, der dunkede i hele kroppen. Husker, hvordan jeg gispede efter ilt. Hvordan jeg faldt om, men så ... Hvad skete der så? Mit hoved er en stor tåge.

”Hvor længe var du under sløret?”

”Hvordan overlevede du dernede?”

”Er der andre under sløret?”

Spørgsmålene snurrer rundt i mine tanker. Tror jeg. Men nej, det er ikke mine tanker. *Nogen* stiller mig spørgsmål. Og det er ikke første gang. Jeg forsøger at klare hovedet, men det er, som om mine tanker ikke kan fokusere.

Jeg vil sætte mig op, men kan ikke bevæge mig. *Nogen* har bundet mine arme. Remme borer sig ned i mit kød.

”Hvem skød dig?” spørger en kvindestemme.

Skød? Jeg kan stadig mærke smerten fra skudsåret i ryggen. Jeg tænker på Dalton. På pistolen.

”Jana ...” hvisker jeg. Jeg husker, da hun skar rebet over og lod sig falde i døden.

”Hvem er Jana?”

Jeg tænker på hendes ansigt. Hendes smil, som var så sjældne, så når de kom, kunne de gøre mig helt let indeni. Jeg tænker på hendes kys. Hendes krop mod min. Jeg havde aldrig troet, at det skulle ske for mig. Men jeg elskede hende.

”Er der andre under sløret?” Spørgsmålene fortsætter. Mens hele mit hoved prikker. Jeg tænker på Jonas, Karin, Bernard, Dalton, Tanak og alle de andre. Og jeg ved, at jeg ikke kan svare.

Jeg virrer med hovedet.

”Hvor er jeg?” hvisker jeg igen. Frisk ilt fylder min næse. God ilt. Men hvem betaler for det?

Jeg kan se hvide vægge. På min overkrop er der fastgjort elektroder, der er koblet op til måleapparater. Er jeg på et hospital? Nej, man er for helvede da ikke bundet på et hospital. Og man får heller ikke gratis ilt.

Der står to fremmede foran mig. En mand og en kvinde. De må være mine tilfangetagere. Men deres ansigter flyder sammen for mit blik. Bag dem får jeg øje på et vindue. En mulig flugtrute? Jeg strækker mig for at se, hvor det fører hen. Men i stedet for at se platforme og broer, som jeg er vant til, kan jeg skimte planter og himmel. Jeg må være helt oppe på niveau 10. Hvad laver jeg der?

”Hvem er I?” spørger jeg.

Men der kommer stadig ingen svar. Kun flere spørgsmål.

”Hvor længe var du under sløret?”

”Hvad vil I?” spørger jeg, mere desperat.

”Hvordan overlevede du dernede?”

Jeg tænker på kasserne med ilt, der blev kastet ned. Jeg tænker på ilthaven, som de havde bygget. Jeg tænker på mit løfte om *aldrig* at sætte dem i fare. Det løfte, jeg brød, da jeg skar mig op gennem sløret. Dalton skød mig. Jeg rækker ud. Jeg kan lige mærke en forbindelse med finger-spidserne. Mine tilfangetagere har opereret mig. Reddet mit liv. Hvorfor?

”Computeren i din taske, hvor har du fået den fra?” spørger de.

Det giver et sæt i mig. Computeren var fra forskningsstationen ved Riakonvej under sløret. Den forskningsstation, som nogen sprang i luften, da jeg brød ind. Computeren havde målingerne. Beviset for, at strålingen under sløret var væk. Det var det, der var min mission. Jeg ville op for at fortælle sandheden. At hvis strålingen ikke kommer fra jordoverfladen, så kommer den fra noget andet. Nogen må stå bag strålingen. Nogen forsøger med vilje at gøre os syge!

”Slip mig fri!” Jeg vrider mig alt, hvad jeg kan, men remmene giver sig ikke.

”Giv ham noget mere,” siger manden.

Kvinden træder hen til min seng. Hun har en sprøjte i hånden, som hun fylder med noget, jeg ikke ved, hvad er. Jeg vil flygte, men remmene holder mig fast. Jeg gør alt, hvad jeg kan, for at trække armene væk fra hende, men i stedet for at gå efter blodårerne, så stikker hun stille og roligt kanylen i droppet, der dingler over mit hoved.

”Nej!” mumler jeg, men det er for sent.

Effekten rammer næsten med det samme. Alt bliver

uklart som en stor tåge, der omslutter mig. Og selvom jeg ved, det er vigtigt, at jeg kæmper imod, så skriger kroppen pludselig på søvn.

Det prikker og sitrer i mit hoved, mens jeg forsøger at holde øjnene åbne.

”Giv *Rådet* besked,” hører jeg manden hvæse, inden mine øjenlåg glider i.

KAPITEL 2 ET FARLIGT KLIP

”Der er fortsat ingen, der ved, hvordan den uidentificerede mand bar sig ad med at skære sig gennem sløret, eller hvor han siden forsvandt hen. Alt, vi har, er den korte optagelse fra sikkerhedskameraerne ved sløret. Billederne har skabt debat over hele byen, og alle spørger nu sig selv, hvem han er, og hvordan han har kunnet overleve under sløret,” siger nyhedsoplæseren med en stram mine.

Mine øjne klæber til skærmen. Udsendelsen bliver sendt på store infoskærme over hele hovedstaden. Også her uden for cafeen, hvor jeg sidder. Det er Rådet, der styrer skærmene. De har ansat en lille gruppe folk til at formidle nyheder til folkene i de fem byer. Og selvom de i princippet er en fri presse, så kan Rådet til hver en tid stoppe eller styre dem, hvis de vil.

”Politiet efterforsker sagen, men vil fortsat ikke kommentere på hændelserne eller spørgsmålet om optagelsens ægthed. Men de opfordrer alle, der ved noget om mandens identitet eller opholdssted, til at henvende sig til politiet

med det samme.” Mens nyhedsoplæseren fortæller, afspiller de klippet. Jeg har set det tusind gange nu, men kan alligevel ikke tage øjnene fra det. Jeg ser, hvordan noget bliver hakket op gennem sløret. En sprække, der bliver større og større. Så kommer hænder til syne. Han vrider åbningen bredere og presser sig igennem. Hans krop og hænder er blodige. Han ser direkte mod overvågningskameraerne med et helt udmattet blik. Så prøver han at rejse sig, men synker sammen i smerte. Jeg ser sløret bølge ved siden af ham. Nogen er tydeligvis på vej. Men inden jeg kan nå at se, hvem det er, bliver optagelsen cuttet.

Troy, hvor er du?

Nyhedsoplæseren fortsætter til andre nyheder, men ingen lytter mere. Samtalerne er brudt ud ved bordene. Alle har deres egne tanker og teorier om, hvad der er sket. Det er kun et døgn siden, at Troy kom op, men siden har byen været i oprør.

”Han ligner Troy, synes du ikke?” Det giver et sæt i mig. Jeg ser op på Linda, min gamle kollega. Hun skænker kaffe til mig.

”Jo, lidt,” siger jeg bare. Jeg tør ikke sige, at hun har ret. Hvor end Troy er, så er han efterlyst. Det er ulovligt at skade sløret. Han kan ryge i fængsel i årevis for det. Men lige nu frygter jeg, at der er sket noget meget værre.

”Det er uhyggeligt med det klip,” siger Linda. ”Flere folk er allerede begyndt på vilde teorier. Vidste du, at der er nogle, der taler om at *åbne sløret*?” Chokket står malet i hendes ansigt, og jeg kopierer hendes ansigtsudtryk.

”Nej da!”

”Jo, min fætter sagde, at der er grupper på de lavere niveauer, der siger, at hvis den mand kunne overleve under sløret, så kan de måske også. De siger, at de måske endda kan overleve bedre dernede. Er det ikke sindssygt?”

”Helt vildt,” siger jeg uden at fortrække en mine. At åbne sløret eller rive det ned. Det er også Martons plan. Men først skal sandheden frem.

Jeg ser på uret. Jeg må tilbage og aflægge rapport, så jeg siger hurtigt farvel til Linda og sætter kursen hen mod hovedkvarteret. Skjult i de gamle bygninger i et advokatfirma har Marton sin højborg. Indtil for nylig var det hjemstedet for al hans svindel og bedrag, men på det sidste er det også blevet hjemsted for noget andet. Han kalder det *revolutionen*. Jeg vil mere kalde det et oprør. Men uanset hvad vi kalder det, så er det den mest meningsfulde opgave, som Marton nogensinde har givet os. Siden jeg opdagede sandheden om, at strålingen under sløret er væk, og det i stedet er medlemmerne af Rådet, der har lagt stråling i sløret for at bevare deres rigdom og magt, har jeg higet efter at vælte dem.

Så det er planen. Vi vil vælte Rådet. Vi vil have sandheden frem om, at der ikke er stråling under sløret, og vi vil have sløret taget ned. Desværre er vi nødt til at samarbejde med Marton. Ikke kun fordi han har min familie og har truet alle de andre til at adlyde ham. Men fordi han er den eneste, der har formlen til det kemikalie, der kan fjerne strålingen. Uden den vil vi aldrig kunne rense de andre byer. Det ved Marton, og han vil udnytte det til at krone sig selv som frelser og almægtig leder. Men jeg vil ikke tillade det.

Selvom det var Martons kemikalie, der fjernede strålingen for tyve år siden, så gør det ham ikke til en frelser eller en helt. Han gør ikke det her for folkets skyld – han vil bare have hævn over Rådet, fordi det var dem, der stoppede hans forskning dengang. Det var dem, der fik ham fængslet, da han fortsatte sine eksperimenter på trods af deres forbud. De gjorde alt for at stoppe sandheden, så de fortsat kunne tjene penge på sløret, edderkopperne og ikke mindst ilttankene.

Tanken om, hvad Rådet har gjort, gør mig rasende. Strålingen er skyld i flere tusindes død og endnu fleres deformiteter. Min bror, Elton, er født uden en arm, og min far er død på grund af strålesyge. Eller rettere sagt: min stedfar. For min biologiske far er Marton, selvom jeg hader at tænke på det.

Men der er én ting, der er vigtigere for mig end at få sandheden frem, og det er at finde Troy. Marton lovede, han ville hjælpe med det, hvis jeg hjalp med revolutionen.

Jeg er fremme ved hovedkvarteret nu. Ved receptionen sidder Mac. Han har overtaget Isacs plads og er nu den, der holder øje med kortet, der viser Martons mange hundrede arbejdere. Vi bærer alle sendere, og det plejede at være Isac, der overvågede kortet. Men meget har forandret sig, siden jeg og Isac forsøgte at vælte Marton. Eller ikke forsøgte – det lykkedes faktisk. Vi havde fået ham fanget og fængslet, men Marton havde et es i ærmet som altid, og så blev jeg nødt til at svigte Isac og hjælpe Marton ud. Nu styrer Marton igen det hele, men han har ikke glemt mit og Isacs forræderi.

Jeg træder ind i receptionen, og Ian kommer mig i møde. Hans øjne lyser op, da han ser mig.

”Hej, smukke,” siger han og smiler.

Men jeg smiler ikke igen. Jeg er for bekymret til at besvare hans flirt i dag.

”Intet nyt om Troy, formoder jeg?” spørger han.

”Nej,” siger jeg. ”Hvordan kan han bare forsvinde?”

”Bare rolig,” siger Ian og giver min hånd et klem. ”Vi skal nok finde ham. Det lover jeg.”

Ians optimisme hjælper lidt. Han ved, hvor bekymret jeg er for Troy. For hver dag, der går, uden at vi finder ham, mindskes chancen for at finde ham i live.

Så går døren op til Martons kontor. Han træder ud. Han halter lidt på det kunstige ben, som han har haft, siden en ulykke under hans forskning i strålingen kostede ham hans ægte. Han støtter sig til en sølvstok, mens han går. Bag ham kommer Isac. Den rødhårede dværg ser alt andet end tilfreds ud, og jeg får et stik af dårlig samvittighed. Isac ville have været ude af Martons kløer og over alle bjerge, hvis ikke det var på grund af mig.

”Nå, lad mig høre, hvad I har fundet ud af,” siger Marton og ser ud over os alle.

”Linda fra cafeen siger, at der er grupper på de lavere niveauer, som er begyndt at tale om at åbne sløret,” siger jeg.

”Godt,” siger Marton og stryger sig over hagen. ”Det kan vi arbejde med. Hvad med jer andre?”

”Klippet med Troy, der bryder gennem sløret, er set flere millioner gange over alle fem byer,” siger Isac. ”Og folk er allerede begyndt at arbejde med teorier om liv under sløret.”